

„CONSUMMATA“

MARIE ANTOINETTE DE GEUSER LEVELEI ÉS LELKI NAPLÓJA

(Folytatás.)

MÁSODIK RÉSZ.

Isteni sötétség

1910 szeptember—1912 elejéig.

1910 szeptember 11.

Míg agyongyötört és szétszakított lelkem vérzik, mosolyognom kell a lelkekre . . . békében és nyugalomban kell maradnom, mintha «élveznék» . . .

* * *

1910 szeptember 19.

«Szeretteim, abban a mértékben örvendeztetek, amilyen mértékben részesei vagytok Krisztus szenvedésének ! . . .»

Mennyire kell nekem örvidenem !

Milyen gyönyörúségteljes a Kehely, melytől megmámorosodom !

* * *

1910 október 22.

Az éjszakában úgy kell tenni, mintha látnék ; a viharban, mintha csak tavon volnék ; a szenvedésben, mintha élveznék . . . Mindig a legföläldoztatóbbat keresni, békében, örömben, nyugalomban és hálaadásban . . .

* * *

1910 október 23.

A Szeretet csak úgy tud *egészen* belénk hatolni, ha megsemmisít bennünk mindent, ami nem Ő . . . És csakúgy maradhat ott, ha fönn tartja ezt a halálhoz hasonló állapotot . . .

Ráismerek arra a szenvedésre, ami annyiszor föl lett ajánlva nekem és amit Ő 1909 február 19-én megígért . . . Mily *fejedelmien* húséges vagy Te ígéreteidben, Szerelmem ! . . .

* * *

1910 november 13.

Sacrificabo hostiam laudis . . .

Ez az ígélet *teljes valójában beteljesedik* . . . Mily bőséges két kegyelem ez a két február 19, az 1909-i és 1910-ki. Egyik a másiknak kiegészítője és megerősítője.

Mily nagy kegyelem az is, hogy rábízhattam az én föläldozásom gondját . . . mert mily parányi az a szenvedés, amit én találhattam volna, emellett az isteni szenvedés mellett . . . És mennyire húséges Ő . . . valóban *az utolsó izig* föläldozva : *hostiam laudis* . . .

Ő *Egyedül* mutatja be áldozatát, nekem csak az oltárra kell *fölmennem* . . .

Ha a kelyhem aranyos is, ha a *kálváriám* el is van temetve . . . Te ismered az ital mondhatlan keserúségét . . . Te ismered egyedül szenvedésemet és

szeretetemet!... Engedd visszahullani a lelkekre mint Szeretet *vetést*...
engedd Feléd emelkedni mint dicsőítést...

Betölt és egyre többet kíván, mindent megsemmisít, hogy magának
helyet csináljon, minden helyet Ő akar... Én hagyom magamat *teljesen*
kimeríteni... addig, míg Krisztus alakja *kiformálódik* bennem...

Ó, mindent a Te kegyelmed végez...

Misericordias Domini in aeternum cantabo...

* * *

1910 november 19.

Ha a bárkám az éjszakában és viharban jár is, de még ha *elmerül* is és
mindent elveszíték... akkor is *bizalom mindenek ellenére*...

A fájdalomba süllyedve, keresem a kelyhet, anélkül, hogy látnám. Föl
akarok menni az oltárra és nem látom.

In manus tuas...

1910 december 29.

Kedves Nagybátyám!

A legjobb vigasztalás, ha szeretünk, az, ha bizonyosságot tudunk tenni róla azáltal,
hogy magunkat odaadjuk és én erre nem vagyok képes semmiségem miatt: mert nem-
csak, hogy semmim sincs, de nem is létezem. Olyan a lelkem, mintha tűzzel volna
teltve, hiszem, hogy ez az a szeretet; és a tűz táplálékot kíván magának, terjeszkedni
kíván és én úgy érzem, hogy semmim sincs a tűz táplálására... rettenetes kínszenvedés
ez. Vannak pillanatok, mikor úgy érzem, hogy bele kell halnom: ha a külső nyugalmat
meg akarom őrizni, egészen különös módon meg kell merevítenem magamat.

Azt hiszem, hogy mindent békében, szeretetben és nyugalomban kell elfogad-
nom és ha ez az égő tűz mindent fölemésztett majd, Jézus fog az én helyembe lépni,
Ő fogja a Szentháromságnak a teljes dicsőséget megadni.

Erős hívást érzek az engedelmesség irányában, szükséges is volna erre az ellen-
őrzésre az én utamon, mert csak hitem belső világosságának a fényénél járok és az
engedelmisségé biztosabbnak látszik. Ezt a tökéletes engedelmisséget csak a Karmel-
ben látom megvalósítva, ezen kívül alig látom a lehetőséget rá. Úgy érzem, hogy ki
kellene nyitnom a lelkem klauzuráját, de nem tudom hogyan.

Minden Közte és köztem megy végbe, vannak nagy szenvedések és kimondhatat-
lan kegyelmek. Ha minden eltűnik, akkor keressem-e az erőt a kapott kegyelmek
emlékében vagy hagyjam el magamat egyszerűen? Azt hiszem, az utóbbi mód a leg-
jobb, annál is inkább, mert ilyenkor úgyse tudok semmire sem visszaemlékezni.

Mikor fogom az Ő *igen*-jét hallani belépésemet illetőleg? Ezt csak azért kívá-
nom, mert Ő kívántatja velem; ez a vágyakozás a Szeretettől jön és szeretném, ha
mielőbb megvalósulna a Szeretetben való halálommal.

M. A.

* * *

1911 január 3.

Az én hivatásom, hogy életemet az Égben töltssem!...

Splendor gloriae... Át kell engedni a szenvedésnek mindent, ami föl-
áldozható, az isteni kardnak mindent, ami érzékelhető, mert minden föl kell
hogy áldozva legyen az utolsó izzig...

De *Sursum!* a felső részben megmaradni a Szeretetben, *Splendor gloriae*...

* * *

1911 január 19.

Isten betölt engem . . . Nem érzek mást, csak a Szeretetet, ezt az «emésztő tüzet», mely kimerít és mindent tesz bennem ! Kell, hogy a végsőkig hagyjam magamat elégetni és hogy teljességgel erre a tűzre hagyatkozzam ! . . .

* * *

1911 január 19.

Átváltoztatva magává a Szentháromsággá¹ . . . Látom Istent, úgy, amint van ! . . . nemcsak, hogy semmi mozdulat nincs, de nincs se kisugárzás, se tekintet . . . mi az hát? . . . Egy teljesen *érzékfölötti állapot* . . . *Ez Isten!*

Nincs semmi összeköttetés többé a földdel . . . minden elmosódik, nincs más, mint a Legszentebb Szentháromság Magában . . .

Átváltoztatva Óbelé ! . . .

* * *

1911 január 23.

Kedves Nagybátyám !

Péntek este olyasvalami történt a lelkemben, ami bizonyára Istennek egyik kegyelme volt.

Nem az elmélkedés vagy imádság alatt történt, de mikor egyedül voltam és önkéntelenül Rá gondoltam . . . Anélkül, hogy többet tettem volna, mint bármikor máskor, úgy éreztem, mintha a Szentháromságba helyeződtem volna át . . . ez a kifejezés, érzem nagyon merész, de csakis így tudom visszaadni azt, ami történt.

Említettem a multkor az 1909 karácsonyi világosságot, melyben Isten arra kért, hogy maradjak Benne mint a «Szeretetnek kisugárzása», aztán a márciusit, amikor először éreztem a Szentháromsággal való egybeolvadás után «Krisztust élni bennem.» Ez idő óta, mióta érzem magamban Jézust, az Istenség teljességét, minden imámat ez a két szó táplálta : *Splendor gloriae*.

De mindezekben volt vagy egy sugár, vagy egy tekintet, vagy legalább is valam mozgás. Láttam bennük a dicsőség teljességét Isten számára, a kegyelmek teljességét a lelkek számára, magam a még teljesebb egyesülés után vágyakoztam és kívántam még nagyobb szenvedést. Ám ebben az utolsó kegyelemben semmi ilyesféle nem volt. Én már nem voltam sajátmagam és nem volt sem ragyogás, sem tekintet, sem dicsőség, sem kegyelem : olyan volt, mint Isten Önmagában, úgy amint van . . . a Szentháromság *magában* egyedül . . . de mindez annyira fölötte állt az érzékeknek, hogy jóformán ki sem lehet fejezni. És mégis világos és határozott volt, maga a valóság.

Azóta egyetlen imám, hogy átváltozhassak Belé ; ez egy «állapot» és nem valami dolog, ami végbemegy bennem, az elmélkedésem egyedül Isten . . . amire különösen visszaemlékszem, az a Csendesség, az Egység, az a Mérhetetlenségnek, a Végtelenségnek és az Örökkévalóságnak az érzése volt . . .

Úgy szeretném, ha megmondhatná nekem, hogy ráhagyatkozzam-e erre az új imaállapotra, hogy mi ez tulajdonképpen és jó-e ez? . . . M. A

* * *

¹ Ennél és ehhez hasonló kifejezéseknél gondoljunk mindig pontos értelmükre, «Ha én Istennel való egyesülésről beszélek, mint már említettem és újra ismétlem, akkor nem értem alatta a természet vagy lényeg egyesülését, de a szeretet egyesülését. Ezt mondja Ruysbrock, az összes többi katolikus misztikussal együtt. Hogy M. de la Trinité is így érti, az nem szenved kétséget. Minden későbbi magyarázat részéről bizonyítja ezt. Lásd egy nagyon világos szövegét 1912 aug. 19.

1911 február 27.

Hajlékonynak lenni az Ő keze alatt, hogy minden pillanatban azzá formáljon, amivé akar . . .

Bizonyos vagyok, hogy az «Egység» egyesülésére vezet . . . hogy teljességgel elemészt a Szeretetőben, az Ő dicsőségére . . .

* * *

1911 március 12.¹

Már semmit sem értek, az «Igazság» azt mondja, hogy Ő az «Igazságosság» és csak azokban a lelkekben működik, melyek közreműködnek vele . . . Én ezt *sohasem*² teszem . . . mindig hűtelen vagyok és Ő mégis folytatja munkáját *bennem*. Engedi, hogy mindig jobban beléhatoljak és mindig jobban és jobban elhalmoz . . .

Áldozz föl a végsőig Szerelmem, fejezd be az *áldozatot* . . . közre akarok működni . . . nem találok többé, hogy nagyon fáj . . . még csak látni se akarom a föláldozást . . .

Azelőtt, ha latin fordításainkban a «Szeretető» szó csak előfordult, kénytelen voltam magamat minden erőmből megmerevíteni, hogy magamon kívül ne jöjjenek . . . most pedig Istennek ez a nyilvánvaló működése a lelkemben *hidegen* hagy . . .

Olyan vagyok, mint aki *hozzászokott* ezekhez az intimitásokhoz Vele és ezek a kegyelmek, melyek mámorossá kellene, hogy tegyenek, nemcsak nyugodtan hagynak, de a legkisebb fölindulást sem okozzák! . . . Ez az állapot mélységesen megaláz . . . mert lehetséges valaha is *hozzászokni* az ilyesmihez! Nem nagy tisztelethiány, ilyen magátólértetődőleg hallgatni az isteni parancsokat?

De Te úgy-e látod, Istenem, hogyha az érzelmeim nem is gyulladnak föl a Te érintésedre és ha kegyelmeidet lelkesedés nélkül is fogadom, a lelkem mégis ég a szeretettől és hálától . . . hogy a Te irgalmas jóságod zavarba ejt . . . és nyomorúságom mélységébe süllyeszt . . .

Még mindig az izzó kohóban vagyok, a sötétségben . . . Nagyon régen nem voltam már azokban a «felső régiókban», az «Átváltozásban» . . . és nincsen semmi Vonzás sem . . .

Azt a néhány világosságot az Istenség egy direkt sugarából nyertem.

Mint ahogy csillagok megmutatják a holdnélküli éjtszakákon az ég tisztaságát, úgy nyújtották ők nekem a bizonyosságot arra nézve, hogy Benne vagyok.

¹ Ez a levél ahhoz a paphoz van intézve, aki abban az időben a gyóntatója és fő lelki vezetője volt. Más részletek is segítenek az ugyanővele való levelezéséből, hogy ezt a titokzatos tisztulási időszakot, melyet többé-kevésbé minden misztikus életében megtalálunk, kellőképpen karakterizálhassuk. Mindegyik ilyen levélét megjelöljük «a vezetőjéhez» való jelzéssel. Érthető, hogy Marie de la Trinité ebben az aggasztó időszakban jobban szükségét érezte, mint máskor, a tanácsoknak. A lelke mintegy lejtőn van és szüksége van egy fix pontra, melyben megkapaszkodhassék. Ebből származik sok levele ahhoz, kit «külső Jézus Krisztusának» nevez.

² Tudjuk, hogy ebből az alázatos vallomásból, mennyit fogadjunk el.

Amint a csillagos éjtszakában nem szemlélhetjük a kék eget, és nem látunk világosan, épúgy a fényes pontok dacára sem látom én Istent és a sötét-ségben vagyok . . .

A csillagok magukban ragyogók, de nem világítják meg a földet . . . de éppen úgy léteznek ezek a világosságok, meg is világítanak egyes pontokat, de a lelkemet a homályban hagyják . . .

Csak *fölfelé* nézni . . . *egyedül Istenre*.

* * *

1911 március 16.

Kedves Nagybátyám !

Visszaestem újra rendes állapotomba, a Jó Istennel szemben való tökéletes érzéketlenség és tehetetlenség állapotába ; megint nem tudok semmit magamtól és se imádság, se egy jó gondolat nem telik ki tőlem. Azokat a pillanatokat kivéve, mikor Isten Maga tesz bennem valamit, olyan vagyok, mint egy vak vagy idióta, Mellette.

Őn azt mondta a multkor, hogy Isten, miután fölemelt minket, újra visszaejt, nagyon mélyre. Ez a tudat nagyon megnyugtató, mert eddig azt gondoltam, hogy mindaz a kegyelem, melyet eddig kapni véltem, nem volt igazi, mert csak nagyon rövid ideig tartott és utána megint lent voltam a mélyben.

Őn még azt is kérdezte, hogy a dolgok a homályban vagy világosságban mentek-e végbe, én pedig azt feleltem, hogy a világosságban. De félek, hogy nem jól mondtam. Nagyon sokszor, azaz legtöbbször sötétségben vagyok, de ez már nem az a homályos világosság, az az ólmos felhő, mely agyonnyomott a Szentháromsággal való egyesülesem előtt. Ez inkább olyan, mintha meg volnék vakítva, *de* a világosságban ; mintha Istent bírnám, anélkül, hogy gyönyörködném Benne, vagy legalább is csak ritka pillanatokban szemlélhetném, nem tudom, miért.

De az Istenben való lakozás tudata mindig megvan és néhány nap óta különös-képpen a Szentlélek jelenlétének a tudata is. És bennem van mindig az a fénysáv, mely Pontoise felé mutat.¹

M. A.

* * *

1911 április 5.

Csak *egyedül Istent* követni . . . *Egyenesen* követni.

Isten Egyedül . . . ez egy állandó vonzás gyermekkorom óta, de értem, hogy maradandó állapot csak akkor lehet, ha *tökéletesen* el vagyunk szakadva mindentől, ami nem Ő . . .

* * *

1911 április 6.

Őt *egyenesen követni* . . . éppen azért megmaradni *Benne* . . .

Emelkedni *békésen, szerelmesen*, oda, ahová Ő akarja . . . elfogadni egyszerűen és örömmel, hogy szentté legyek, annyira, *amennyire Ő akarja* . . .

¹ Emlékezzünk vissza, hogy ő két Karmel között habozott, a Havre-i és a Pontoise-i között. Végeredményben, családi viszonyai és egészségi állapota nem engedik, hogy akár egyiket vagy másikat válassza. Istennek úgy tetszett, hogy határozott vonásokat adjon neki, csak azért, hogy keresztülhúzza őket és ilyen módon szakítsa őt el mindentől. Egy napon aztán ő is megérti, hogy hivatása nem egy bizonyos ruha, zárda vagy meghatározott szabályok irányában van, de a mindennapi élet keretében, a legteljesebb lemondás hivatása. «Azt hiszem, vallja be pár hónap mulva, hogy Isten akarata az, hogy mindig olyasmit kíván tőlem, amit nem tudok megtenni.» (A vezetőjéhez, 1911 dec. 22.)

Emelkedni ezáltal az általános elszakadás által, «hogy a kegyelem megsokszorozódása a Hálaadás túlírását teremje meg . . .»

* * *

1911 április.

Kedves Nagybátyám !

Utolsó levelem óta a Jóisten mintha eloszlatta volna azt a ködöt, mely lelkeket körülvette és én magamat mintegy Istenbe átváltoztatva találtam, nemcsak az érzékelhetően túl, de túl az értelmén, az akaraton is.

Ebben az állapotban úgy tetszik, mintha az énem meghalt volna és csak egyedül Isten maradna. Olyan ez, mintha az Ő Egysége, Végtelensége és még valahogy az Ő Változhatatlansága is, az énem helyébe lépne. Ez csak Isten egyedül és énbelőlem semmi sincs. De azután újra feleledek, hiszen tovább kell szenvednem, hogy elvégezzem mindannak az elpusztítását, ami még megmaradt.

Egy idő óta a szenvedés egyáltalában nem az, ami volt. Bizonyára erről a változásról akart a Mi Urunk beszélni, mikor azt mondta február 15-én, hogy *szenvedni fogok anélkül, hogy tudnám*, vagy érezném a szenvedést. Akkor ez paradoxonnak tetszett előttem ; most úgy érzem, hogy ez az, mert mintha a szenvedés nem volna az *érzékelhetőben*. Úgy tetszik, mintha az, amit Isten föláldoz, sem én nem volnék, sem hozzám nem tartozna.

Olyan vagyok, mintha nem volna lelkem, nem tudok már sem gondolkozni, sem akarni, sem érezni. Mintha Isten elvette volna az egész lelkeket, nincs semmi támaszom, még csak az az *érzés* sem, hogy szenvedek. Ha a felső régiókban vagyok, ott Isten *minden*, de ha már Ő nincs többé ott, csak mérhetetlen üresség van.

«Megértette velem, hogy ez az átváltozás Őbelé, az Ő működésének a célja bennem, a megígért egyesülés az *egységben*. Szemben találtam magamat a Nagy Tökéletes-sel, úgy mint két év előtt, de most tudtam követni akadályok nélkül, mert az önmagában tökéletes a bennem lévő tökéletesnek látszott. Míg két év előtt ellenkezőleg történt, a magában véve tökéletes nem volt számomra a tökéletes és így nem is tudtam hozzá közvetlenül alkalmazkodni.

M. A.

* * *

1911 május 13.

Isten azt mondja a világosságban, hogy utazzam el, úgy vélem, hogy az időpontot is meghatározza : *összel* . . .

Azt is megértette velem, hogy be hagyom fejezni az áldozatot, hogy «az ostya» teljesen föl legyen emésztve, hogy ne maradjon más, mint «Mária és a Szentháromság» . . . Mintha átváltoztatott volna Máriává (hogy ez hogyan volt lehetséges, azt nem tudom, de csak ez a szó «átváltozás» fejezi ki azt, ami történt).

Úgy éreztem, mintha részese lennék Máriának, mint a Mártírok Királynéjának... Legtisztább Szűz . . . Mintha megértette volna velem azt, hogy «Marie de la Trinité»-nek nevezsem magamat, de ez csak részletkérdés.

M. A.

* * *

1911 május 15.¹

Ime, egynéhány csillag az utóbbi napok sötét egén . . .

1. Az első megmutatja nekem «az igazi áldozat» mélységét . . . ez a lát-

¹ A lelkiezetőjének.

ványt kimondhatatlan erőforrás számomra . . . Semmi sem szabad, hogy maradjon belőlem . . . és ez a *semmi*, egy szakadék . . .

Isten olyan részeket áldoz föl belőlem, amiknek a létezéséről tudomásom sem volt . . . és csak most eszmélek rájuk, hogy megfoszt tőlük . . .

A kardot Ő Maga szúrja belém. Ő gyűjti össze a szegény roncsokat is, és szórja szét mint «szeretet vetést» a lelkekre, miután megtisztította és a végtelenségig megszaportotta őket . . .

De nekem csak Istent szabad látnom . . . Hiszen világos is, hogy ahhoz, hogy a végsőkhöz meghaljunk, a végtelenségig menő szenvedés szükséges, de nekem nem szabad a szenvedést nézmem . . . adnom kell számítás nélkül . . .

Megegyeztünk abban Istennel, hogy arról a szenvedésről, mely engem *teljesen* el kell, hogy pusztítson, senkinek se legyen tudomása ; csak Őneki . . . még sajátmagamnak se . . .

Tehát ne *hozzak* többé áldozatokat . . . de legyek «tökéletes áldozattá» . . . Ebben van Isten *minden* dicsősége, a lelkek *minden* kegyelme és *minden* szentség számomra.

Amilyen arányban lelkem kitágul, olyan arányban *tölti* azt be Isten.

Az egyetlen boldogság, amit Isten ad, a részesedés az Ő boldogságában . . . és ez a boldogság nem tartozik az áldozat anyagához . . . Ez Isten . . .

Bátorság hát ! Ha ez az áldozat túl is szárnyal minden előbbi, *értékben, terjedelemben* is messze túlszárnyalja őket . . . ez a határnélküli föláldozás . . .

Ebben kell magamat hűségesen föntartani, mert *egyedül* így lehetséges az Istenbe való átváltozás, de addig is a Hozzátapadás . . .

2. Isten, az Ő irgalmas szeretetében kegyeskedett megismételni az 1909 júliusi világosságot, az *expedit vobis ut ego vadam*. Újra megmutatta az «Igazságban», hogy az *ő előnyük*, hogy én elmenjek . . . Mert csak ha az áldozat befejeződött, csak akkor kaphatják ők meg a szeretet és kegyelem *teljességét* . . . Tegnap, mikor ezt a Szentírási részt olvastam, melyet nem is reméltem megtalálni, kaptam azt a kimondhatatlanul erősítő kegyelmet és mindennél nagyobb *bizonyosságot*, hogy az *ő előnyük*, hogy mindezeket a szeretet-titkokat, melyeket én nem tudok nekik megmondani, az Isteni Lélek Maga fogja nekik megtanítani, az Ő *szent tetszése* szerint, ha én már Benne leszek . . .

Ó, hogy szeretném befejezni az áldozatot, hogy *elkezdhessem* végre missziómat : hogy *tele kézzel* szórjam a lelkekre a szeretetet.

3. Harmadik vezérlő csillagom 13-án kapott határozott körvonalat. A cél, mely mindig előttem kell, hogy lebegjen : «Mária és a Szentháromság».

Szombat óta több levelet írtam és valahányszor az aláírásra került a sor, úgy éreztem, hogy idegen nevet írok alá . . . Valami belső ösztönzésre, «Marie de la Trinité»-t írtam.

Marie Antoinette, az valaki más, valaki, aki meghalt . . . Az *én* nevem : «Marie de la Trinité» . . . Ezt az egyszerű nevet bizonyára elfogadnák a P.-i Karmelben is. Valóságosan is úgy érzem, hogy ez az én igazi nevem . . .

A lelkem egyenesen Istenhez tapad e három csillagom által. Időről-időre a csillagok ragyogóbbakká lesznek . . . Isten van *itt* . . . Nincs, ami társalgásunkat megzavarhatná, mely már az égben folyik le . . .

Azelőtt elmerültem a világosságban és nem tudtam egyidejűleg az imában is megmaradni és egyúttal az emberekkel is társalogni ; nem tudtam egészen adni magamat Istennek és a többieknek *egyszerre* . . . Most majdnem minden megerőltetés nélkül tudok követni két párbeszédet is . . . igazában mindkettő csak egyé lesz.

A multkor még egy kissé nyugtalanított, mikor egyidejűleg hallottam az isteni szavakat és társalogtam az emberekkel . . . és mikor a legkomolyabb parancsokat kellett tudomásul vennem olyan egyszerűséggel, mintha csak természetes úton kaptam volna őket . . . Ma azonban már megértem, hogy ez egészen egyszerű valami . . . Miután mindenütt és mindenben *csak Istent* látom, hogyan lehetne az Ő Akarata akadály az egyesülésünkhöz ! . . .

* * *

1911 május 16-án este.¹

Hetek óta először éreztem Istennel való találkozásomban örömteli békét . . . Egy pillanatra részeltetett az Ő boldogságában.

* * *

1911 május 17-én este.²

Ez az «üdvösség» kimondhatatlan és fölülmul minden földi örömet . . . de csak addig tart, hogy mire ráésszémek, már vége is van.

* * *

1911 május 18.³

Csodálatos, hogy milyen boldog lehet az ember anélkül, hogy a legkevesebb örömet is érezné. Hogy tudja a jó Isten legnagyobb kegyelmeit adni, minden személyes vigasztalás nélkül.

Azok a régiók, melyekben tegnap este voltam, annyira eltérők minden földi fogalomtól, hogy nem is lehet róluk beszélni.

Ez a «Központja a Legfelsőbb Igazságnak» . . . Az Ő ajándékai ugyan kimondhatatlanul fölötte vannak a mi érdemeinknek, de mégis *tökéletesen arányban* vannak velük . . .

Milyen boldogság is a számomra, hogy ezt láthatom . . . Mindezeket az ajándékokat, melyekkel elhalmoz, szeretettel és félelem nélkül kell elfogadnom, mert *bizonyára* a többiekért vannak . . . Hiszen Ő «tökéletesen igazságos» . . . mindez nem lehet hát én értem, aki olyan nyomorult vagyok és semmit sem érdelek . . .

Tehát emelkedni félelem nélkül addig, ameddig Ő akarja. Ő, milyen

¹ Lelkivezetőjének.

² Ugyanannak.

³ Lelkivezetőjének.

bátorságot ad az emelkedésre az a tudat, hogy minden Istenért és a lelkekért történik és a legkevésbé sem én értem !

* * *

1911 május 26.

Kedves Nagybátyám !

. . . Olyan homályos felhőben vagyok, mint amilyen a Szentháromsággal való egyesülésemet előzte meg. Csak úgy tetszik, hogy ezen keresztülhatolni még fájdalmasabb lesz. Semmi sem történik már a világosságban és úgy érzem néha, mintha nem is a purgatóriumban volnék, hanem a pokolban. Nem tudom, hogyan menjek ezen keresztül, hát egyszerűen hagyom magamat égetni.

Azt sem tudom, közreműködöm-e a Jó Isten kegyelmével, vagy hű vagyok-e Hozzá ; nem látok semmit.

M. A.

* * *

1911 június 10.

Beszéltem szüleimmel októberi Karmelbe lépésemről. Nem volt semmi ellenvetésük, beleegyeznek elmenetelembé, de csak úgy tekintik az egészet, mint valami próbálkozást.

Úgy látom, hogy minden akadály ellenére a jó Isten intézi az ügyeket, az akadályok igazán leküzdhetetleneknek látszottak.

Az imát illetőleg a helyzet többé-kevésbé ugyanaz. Legtöbbnyire nagy a sötétség, egy néhány különleges világosságot, mint az októberi belépésemét, az isteni hívást a Pontoise-i zárdába, vagy nevemet «Marie de la Trinité»-t kivéve. Bár ezek csak részletkérdések, de ha ilyen módon kapjuk őket, akkor fontosságot nyernek.

A Karmelben nem gondoltam arra, hogy beszéljek a nevemről, mégis mikor megkérdeztek, hogy nem volna-e valami kívánságom ezt illetőleg, megmondtam, hogy nagyon szeretem. Miután éppen most nem volt senki ilyen nevű a zárdában, mindjárt elfogadták.

Úgy látom, elérkezem nemsokára az áldoztató oltárhoz ; ha nem is értem még el egészen, énekelhetem már a *Magnificat*-ot, hiszen azt már az út elején is énekeltem és biztosabb is előre örülni és hálát adni, mielőtt célhoz érnének.

Marie de la Trinité.

* * *

1911 július 22.

Bizonyára értesült már az utolsó levelem óta történeteikről. Mamát olyan beteg látva, rögtön arra gondoltam, hogy elhalasztom belépésemét vagy változtatok rajta valamit. De az egész nem tartott sokáig, a Jó Isten, úgy látszik, nem akarja, hogy ezzel a gondolattal foglalkozzam ; és bizonyára csak a hitemet akarta mindezzel megpróbálni.

A lelkem mélyén mindig ugyanabban a sűrű sötétségben vagyok, ami igazában égő tűz. A föláldozás, úgy látszik, a mélységben történik, nem képzeltem, hogy ennyit is lehessen szenvedni. Úgy érzem, hogy a mostani sötét átmenet még fájdalmasabb az előbbinél.

Időnkint szétnyílik a felhő és látok egynéhány világos pontot . . . mint csillagokat sötét egemen. De legtöbbször a mélységben vagyok elmerülve és még a fájdalmat sem látom.

Állandó és általános *Fiat*-ban maradok odaadva, anélkül, hogy bármit is tudnék mondani, vagy tenni az imában ; de megegyeztünk a jó Istennel, hogy ha semmire sem vagyok képes, az odaadásom fog hálaadásként szolgálni.

Várom hát teljes ráhagyatkozással azt a pillanatot, melyben külső körülményeim és a jó Isten hívása összehalmozkoznak és én beléphetek.

Marie de la Trinité.

* * *

1911 szeptember 18.¹

Nyolcadikán olyan parancsolóan éreztem Isten hívását a Karmelbe, viszont láttam a lehetetlenségét annak, hogy ezt a parancsot teljesítsem; kimondhatatlanul szenvedtem tehát a félelemtől, hogy Isten akarata nem teljesül. Mert Ő egészen világosan azt akarta, hogy menjek, viszont az is egészen világos volt, hogy nem mehettem.

Ekkor belső ösztönzésre, mintegy isteni sugalmazásra így imádkoztam: «Add, Istenem, hogy ha itt kell maradnom, *az is csak egy szenvedéssel több legyen* a számomra, de ne kisebbítse a Dícséretet Számodra, se a kegyelmet a lelkek számára!»

Isten megértette velem, hogy elfogadja ajánlatomat.

* * *

Az engedelmesség világitó tornya megmutatta a követendő utat... maradnom kell mindennek ellenére!... «Úgy-e tudod, Jézusom, hogy ha ellentálok Neked, azért van, mert szeretlek és azért, hogy engedelmeskedjem Neked! De taníts meg összeegyeztetni a Te kívánságaidat az engedelmességgel...»

Maradnom kell és pedig *bizonytalan* ideig... Maradni kell és folytatni ezt az életet, melyre mindinkább kevésbé érzem magamat alkalmasnak... ezt az életet, melyben bármit teszek is, rosszul teszem... ezt a kifelé való életet, mely már olyan idegen lett számomra... Isten nem pár hónapi haladékot kíván tőlem, de határnélküli haladékot... Ez az állandó kimerítő bizonytalanság, olyan jól föláldoz, mert megakadályozza azt, hogy bármihez is gaszkodjam!...

A jó Isten igazán túl jó hozzám, minél inkább megköszönöm neki a szenvedést, annál jobban elhalmoz vele...

Az erőim végén vagyok... Lehetetlen kifejezni azt, hogy mennyire szenvedek... *kimondhatatlan* hálát szeretnék érte adni!...

A szívem Szeretettel és hálával van eltelve, csak ezt ismételhetem: «Uram, nem vagyok méltó!... Nem, nem vagyok méltó, hogy ilyen tökéletesen föláldozz!...»

Áldott Szűzanyám, ki mint a *Mártírok Királynője* és Marie de la Trinité különös pártfogója, ameddig képességem ér, teljes mértékben résztvet áldozatában, följújtja azt az ígéretet, hogy *teljesen* föl leszek áldozva... Most még nem tudok az Ő mártírumának teljességében részesülni, mert még nincs minden föláldozva bennem...

Hogyne újjonganék az örömtől, miután annyiszor ismételtem és úgy

¹ Lelkivezetőjének.

kivántam, hogy : Fac, ut portem Christi Mortem, Passionis fac Consortem ! . . .
végre eláraszt a szenvedéssel és látom az «áldozatnak» a biztos ígérését ! . . .

Ó ! nagyon boldog vagyok ! . . . de az én boldogságom abban áll, hogy
nincs semmi örömöm és semmi vigasztalásom . . .

Nem Uram, nem vagyok méltó ! . . .

* * *

1911 szeptember 22.¹

Mikor megmutatja nekem munkáját, és látom, hogy milyen *tökéletesen*
hűséges abban, hogy mindent *fömládozzon* és látom, hogy *igazán* mindent elfo-
gadott és *mindent eléget*, akkor érzem, hogy boldog vagyok . . .

Önmagam *tökéletes megsemmisülése* által behatolok Krisztus és az Ő Szent
Anyja titkaiba és az Ő áldozatukban való részvétel által úgy érzem, mintha
beleolvadnék Istenbe és azonosulnék az isteni titkokkal . . . és megtalálom,
magában Istenben az én igen nagy jutalmamat . . . az Isten boldogságát . . .²

Látom, hogy Isten az Ő Mindentudásában úgy rendezte el Akaratát
fölöttem, hogy *minden egyenesen* efelé az *egyetlen cél felé összpontosuljon*: «fölm-
emésztetni az Egységben». Csodálatos harmóniában egyesített mindent, ami
az én *tökéletes fömládozásomhoz* szükséges . . . még a kis külső megpróbáltatások
is mind hozzájárulnak a maguk kicsiségükben az áldozat befejezéséhez.

De ezeknek a szenvedéseknek pusztító befolyása csak nagyon korlátozva
érvényesül, mert a teremtettből valók, így ők csak a lélek érzéki részének
adhatnak halált vagy pusztulást . . . Olyannyira szeretem a szenvedést, hogy
ha magam előtt látok egy ilyen, a jó Istentől küldött vagy megengedett
szenvedést, úgy örülök, hogy a boldogságom messze túlszárnyal minden
fájdalmat.

Miután az érzéki szenvedés az egész munkában oly kis szerepet játszott,
nem is kell ügyet vetnem rá, csak teljesen és tökéletesen ráhagyatkozni Atyám
imádandó akaratára . . .

És miután az egész érzéki részt átengedtem Neki, hagyom, hogy *meg-
töltsön* azzal, amit Ő a lélek legmélyébe ad . . . ez olyan mélységes valami, hogy
nem is nevezhető már szenvedésnek . . . ez az az isteni valami, ami *valóban*
mindent elpusztít és föléget . . .

Rá kell hagyatkoznom az isteni működésre és semmi egyébre nem
támaszkodni.

Nem szabad elfelejtenem, hogy «*hostiam laudis*» — *tökéletes* áldozattá
kell, hogy legyen és ehhez egyedül az isteni működésre kell hagyatkoznia, mert
Isten az ő Papja Egyedül . . . ez az «ostya» hivatásának minden titka . . . a
tökéletes megsemmisülés . . .

* * *

¹ Lelkivezetőjének.

² Mondtuk már, milyen értelemben fogjuk fel ezeket a kifejezéseket. Lásd a
71., 74. és 90. oldalon lévő jegyzeteket. Ez vonatkozik minden ilyenféle kifejezésre.

Kedves Nagybátyám !

1911 szeptember végén.

A belső hívás a Karmel felé erősebb, mint valaha. Érzem, hogy külső hivatásom itthon befejeződött és azt is érzem, hogy nem tudom összeegyeztetni a magányos, elvont életet, amire Isten hív, azzal az élettel, amit világi helyzetem megkíván.

Föltétlen másra van szükségem, nem érzem magamat a helyemen, még a levegőt is alig bírom, melyben élnem kell. A lelkem sem találja meg a szükséges táplálékot ebben a földben, hogy növekedjek A. M. D. G. Nagyon is érzem, hogy nem vagyok ott, ahol Isten akarja és lehetetlenségnek tartom továbbra is ellentállni az Ő akaratának.

Június 11-én megint megmutatta magát nekem a Szentháromság abban a világosságban, mely kizár minden képzelődést, mert nincs sem az érzékekben, sem a lélek felsőbb részében. Ebben a világosságban a jó Isten azt az óhaját fejezte ki, hogy a Szentháromság ünnepe legyen ünnepélyesebben megülve; ezt úgy értettem, hogy a másodrangú ünnep kevés ilyen nagy titok megünneplésére.¹

Kezdetben nem értettem ezt a dolgot, mert hiszen amit az Egyház tesz, az jól van téve és ha a jó Isten ezt csakugyan kívánná, akkor erre nézve azokat világosítaná föl, akik erre vannak rendelve. Elhitettem hát magammal, hogy «Marie de la Trinité» lelkében kellene bizonyára ennek a fenséges titoknak nagyobb tiszteletben részesülni, de hiába, lelkem mélyén ott maradt ez az óhaj, mint biztosíték arra nézve, hogy a jó Isten kívánsága egy nap teljesülni fog. Megint egyszer ráhagyatkoztam az Ő akaratainak a teljesülésére.

Azután még ugyanabban a világosságban értésemre adta Isten, hogy Karmelbe lépésem előtt még *nagyon sokat* kell szenvednem . . . hogy be akarja fejezni az áldozatot, míg én a teljesen föláldozott «ostya» nem leszek, az Ő Dicsőségéért, az Ő ügyéért.» Kis idő múlva eltűnt minden világosság és én ugyanabban az olvasztó kemencében voltam, melyben most is vagyok. Óriási fekete szemfödélbe vagyok burkolva és lelkem minden idegszállába török vannak szurva. Nincs az éjtszakámban egy világos pont sem.

Miután átengedtem az érzéki részt az isteni tűznek, az érzékek fölé menekültem, abba a békébe, mely fölöttünk lebeg és melyben *Splendor Gloríae*-vá lettem . . .

A föld és a teremtmények részéről semmi vigasztalást sem kaphatok. Ámbár nem is igen vágyakozom ezután. Lelkem felsőbb részéből kiüzve csak Istenben találhatok menedéket . . . de ez az út teljesen el van zárva előlem tisztátalanságom miatt.

Nem tudok imádkozni, sem gondolkozni, sem akarni, nem értek semmit, minden olyan sötét és égető . . . minden meghal bennem, teljesen *vigasztalan halállal*.

Érzem, hogy így kellene maradnom, e között a tenger és e Között a boltozat között és ezért teljes összeszedettségben élni, de külső foglalkoztatásaim folyton a mélybe rántanak. Ezek a foglalkozások akadályoznak abban, hogy a felszínen maradjak, viszont ha ott vagyok, tisztátalanságom akadályoz abban, hogy tisztán lássak.

Érzem, hogy összeszedettségben kellene élnem, hogy abban legyenek, ha majd egyszer szétnyílik a boltozat, ha már minden tisztátalanság kielégett ebben a tűzben. Erre a célra a Kármel volna alkalmas . . .

Rossz természetem, mely kissé elcsitult, újra előtör. Az ördög pedig fölhasználja tehetetlenségemet arra, hogy megkísértsen és nincs elég akaratom, hogy ellentálljak neki. Elmerülök a szenvedésben és sokszor türelmetlen szavakra fakadok és érzem, hogy semmi kedvesség sincs bennem.

Szükségem volna rá, hogy megtanítsanak, miként imádkozzam és éljek. Senki sem beszélt nekem soha erről és én nem tudom, úgy teszem-e mindezt, ahogyan Isten akarja, pedig annyira szeretnék mindenben hűséges lenni! . . . *Marie de la Trinité*.

verseghi Nagy Erzsébet fordítása.

¹ Azóta a Szentháromság ünnepét elsősztályú ünneppé emelték.

U J K O R

A K T I V   K A T O L I K U S   O R G A N U M

V I G I L I A

A Z E G Y E T E M E S   K A T O L I K U S   S Z E L L E M I S É G   F O L Y Ó I R A T A

Szerkesztik és kiadják:

ARADI ZSOLT, BALLA BORISZ, POSSONYI LÁSZLÓ

Együttes előfizetés

az **UJ KOR**-ra és **VIGILIA**-ra.

Belföldön egész évre 12 pengő, félévre 6 pengő, negyedévre 3 pengő. Havonként is fizethető és ekkor havi 1 pengőért kapja mindkét folyóiratot kb. 1500 nagy oldal, évi terjedelemben. Az Uj Kor és a Vigilia a mai katolikus világszellemiséget sugározza és a legerősebben harcol a magyar lelki, szellemi, szociális és nemzeti megújulásért.

Külföldön a két lap, együtt egész évre 16 pengő, félévre 8 pengő, negyedévre 4 pengő, kivéve, ahol képviselőink az illető ország pénznemében állapították meg az előfizetéseket.

Abbáziában meleg tengeri gyógyfürdők a „Residenz“

penzióban mind a négy emeleten kaphatók. Idősebb uraknak és hölgyeknek, szívbajosoknak, asztmásoknak és elmeszesedésből eredő betegségeknek nagyon fontos, hogy a Residenz nem fekszik magaslaton. Óriási előnye még, hogy az összes előírt diéták pontosan betarthatók. Kítűnő konyha. A Residenzben minden kényelem és az összes modern komfort megtalálható, folyó meleg és hideg víz a szobákban. Lift, központi vízfűtés, 22 fokos meleg, tengerre néző, napos, loggiás és erkélyes szobák kényelmes ágyakkal. A Residenz egészen a tengerparton fekszik és nem a tengerparttal szemben. Első kategória, feltűnő olcsó penzióárak. Bővebb információt nyújt Erényi Béla gyógyszerész személyesen reggel fél 9-től este fél 7-ig (Diana-patika, Károly király-út 5). Minden levélre válaszolunk és prospektust küldünk. Telefon : 31-6-19.

BÚVÁR

természettudományi és technikai folyóirat

Szerkeszti

LAMBRECHT KÁLMÁN

*

«Minden számában száz pompás képpel illusztrálja szakírók időszerű kérdésekről szóló cikkeit. Eleven, változatos, közérthető s mégis magas színvonalú. Világnézeti szempontból nem találtunk benne kifogásolni valót» – írja a KATOLIKUS SZEMLE idei évfolyamának 375. lapján.

Megjelenik minden hó 15-én. ~ Egy évre P 9.60

*

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

IV. ker., Egyetem-utca 4. sz.

FRANKLIN-TÁRSULAT KIADÁSA

DR. TÓTH TIHAMÉR

ÖSSZEGYÜJTÖTT MUNKÁI

Huszonöt esztendő óta hirdeti TÓTH TIHAMÉR dr., az ékes szavú szónok s a ragyogó tollú író a katolikus kultúra örök igazságait. Beszédeit a rádión keresztül száz- és százezer lélek hallgatja, írásait a magyar katolikus közönség mindenkor a legnagyobb lelkesedéssel és örömmel fogadja.

Irodalmi működése az ország határain túl is megbecsülést szerzett a magyar névnek. Könyvei immár 15 nyelven : angol, cseh, flamand, francia, holland, horvát, lengyel, litván, német, olasz, román, szlovén, szlovák, spanyol és ukrán nyelven teljesítik nagyszerű missziójukat.

Magyar nyelven TÓTH TIHAMÉR dr. kiváló írásai különböző könyvekben és kiadványokban láttak napvilágot. A Szent István-Társulat köteleységének tartotta, hogy a 25 esztendősi papi és írói jubileumát ünneplő szerző könyveit egységes formában, összegyűjtve is megjelentesse, hogy így a katolikus magyar kultúra e nagyszerű értékeit mindenki számára hozzáférhetővé tegye.

Hisszük, hogy a magyar katolikus közönség ugyanolyan megértéssel fogadja a Társulat elhatározását, mint amilyen lelkesedéssel és áldozatkészséggel ajánlja e szépséges könyveket a Szent István-Társulat a katolikus gondolat minden barátjának.

TÓTH TIHAMÉR

összegyűjtött munkáit

a Szent István-Társulat

20 ízléses díszkötésben hozza forgalomba,
kedvezményes előfizetési
áron, részletfizetésre.

Az érdeklődőknek szíves értesítésére a
SZENT ISTVÁN-TÁRSULAT
minden kötelezettség nélkül bemutatja.

HARANGI LÁSZLÓ VERSEI

Ezek a versek elsősorban azokhoz szólnak, akiket minden másnál jobban a lélek érdekel. Ezeknek a költő a legnagyobbat küldi, amit ember embernek adhat, egy vergődő, szenvedő, tisztuló és végül Istenbe olvadó emberlélek tiszta dallamát. (Sík Sándor Bevezetéséből.) — *Ára 2 P.* Kapható minden nagyobb könyvesboltban. Megrendelhető a kiadóhivatalunkban is.

A SZENT ISTVÁN-TÁRSULAT

könyvesboltjaiban :

Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.,

Balassagyarmat, Rákóczi fejedelem-u. 22., — Cegléd,

Rákóczi-út 2., — Győr, Deák Ferenc-utca 2., — Pécs,

Széchenyi-tér 18., — Szeged, Kárász-utca 10., —

Debrecen, Szt. Anna-u. 10—12.

minden jó könyvet,

imakönyvet,

tudományos könyvet,

díszmunkát,

lelki olvasmányt,

ifjúsági, mese-

és képeskönyvet,

regényt,

naptárt,

zeneművet

megtalálhat, megrendelhet,
beszerezhet a legolcsóbb áron.

VÁGJA KI ezt a megrendelőlapot, írja rá pontos címét és helyezze be a mellékelt borítékba, küldje el a VIGILIA kiadóhivatalának címére.

MEGRENDELŐLAP

Ezennel megrendelem a VIGILIÁT egy évre 5 P-ért (külföldre 7 P). A pénzt csekklapon beküldöttem, kérek csekkel befizetési-lapot (Nem kívánt törlendő).

Név: .....

Cím: .....

.....

A VIGILIA

előfizetési ára

EGY ÉVRE 5 PENGŐ

A pénz beküldhető a „Vigilia“ 20.668. számú csekklapján a pénz rendeltetésének pontos megjelölésével.

Megrendeléseket elfogad a Vigilia kiadóhivatala VIII., Szentkirályi-u. 28., a Szent István-Társulat összes könyvesboltjai: Budapest, Kecskeméti-u. 2., Szeged, Kárász-utca 10., Pécs, Széchényi-tér 18. sz., Debrecen, Szent Anna-u. 10-12., Győr, Deák Ferenc-utca 2. sz., Balassagyarmat, Rákóczi fejedelem-út 22., Cegléd, Rákóczi-út 2. sz., valamint minden nagyobb könyvkereskedés.

STEPHANUM NYOMDA R. T. BUDAPEST
VIII. kerület, Szentkirályi - utca 28. szám.
A nyomdát felelős: ifj. Kohl Ferenc